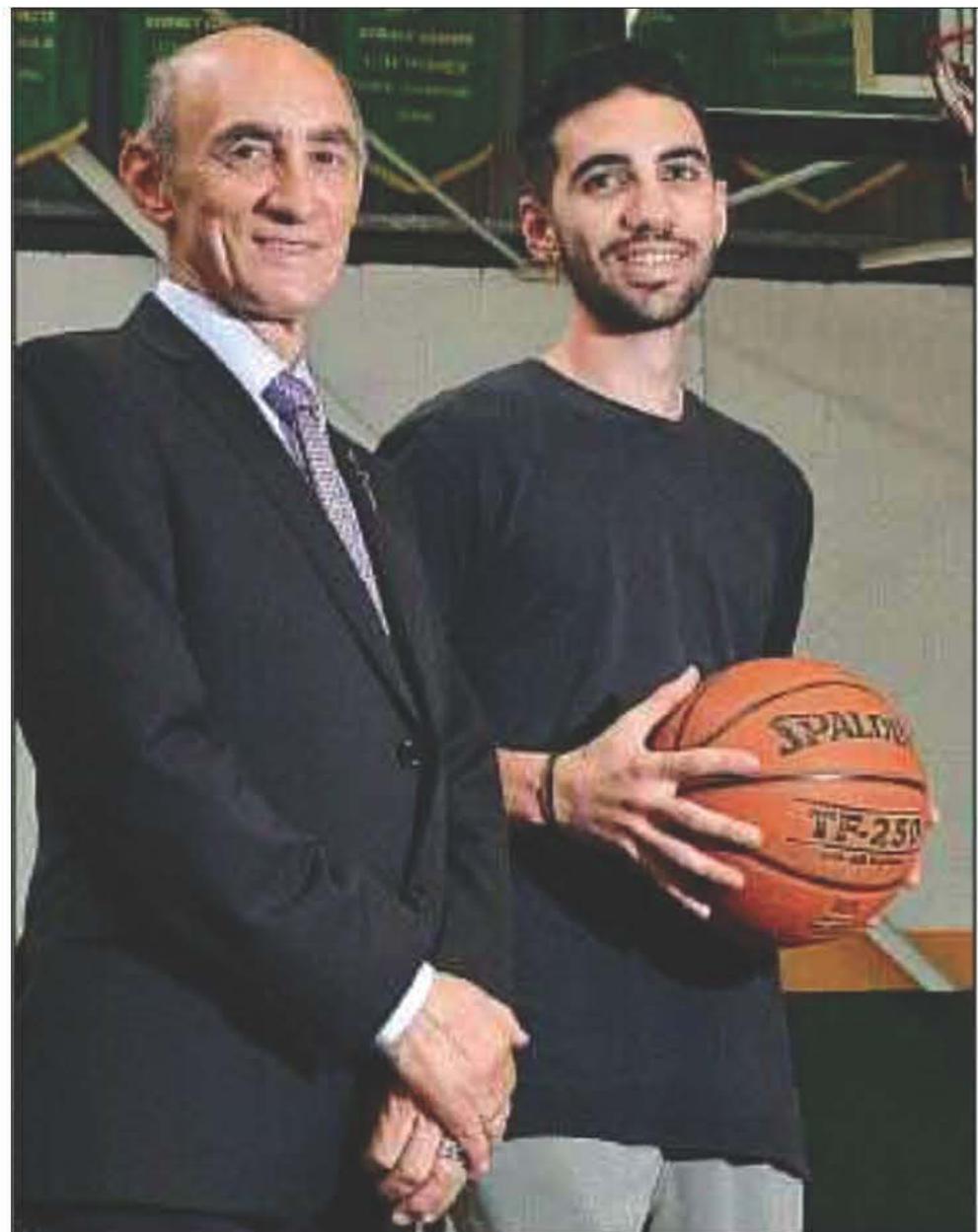

Ο κ. Μπάρι Κόλινς, ΟΑΜ, ισόβειο μέλος της Ομοσπονδίας Μπάσκετ και του RSL ήταν ο άνθρωπος που πρότεινε τον Ανδρέα Λαζαρή για τον τίτλο ΟΑΜ

Andrew Lazaris with his son Michael.

Picture: DANNY AARONS

Andrew's had a ball

Our water

RANDY
eral ma
has bee
Service
to local
Mr Bi
ed Rand
ager in
notable
the ann
550 milli

He ha
extende
and wo
busines
per cen
social b

The r
work at
Leichha
and Au
the imp
conserv

Long
offic

SENIOR

Μεγάλωσα στο Γουλουμουλού και άρχισα να παίζω μπάσκετ από την πλικία των οκτώ ετών. Τότε δεν υπήρχαν ακόμα κλειστά γήπεδα. Έπαιζα με τη σχολική ομάδα στη νέα νότια Ουαλία. Είχαμε φτιάξει ομάδες και στην κυπριακή λέσχη και στην αδελφότητα. Το 1979 ξεκίνησε το εθνικό πρωτάθλημα. Το άθλημα τότε δεν ήταν δημοφιλές. Όταν έλεγα ότι παίζω μπάσκετ με κοίταζαν περίεργα.

Το εθνικό πρωτάθλημα ξεκίνησε για να μπορέσει το παιχνίδι να γίνει δημοφιλές και να καταξιωθεί. Μέχρι τότε το άθλημα δεν διεξαγόταν σε επαγγελματικό επίπεδο. Οι παίκτες έπαιζαν χωρίς να πληρώνονται. Επρεπε να πάμε να παίξουμε στην Τασμανία ή τη Μελβούρνη και ο καθένας από μας πληρώνει τα έξοδα του. Τα πρώτα χρόνια για να μπορέσουμε να χρηματοδοτίσουμε τις ανάγκες της ομάδας κάναμε χορούς και πουλούσαμε λαχεία. Τα χρήματα που χρειάζονταν τα έβαζα από την τσέπη μου. Θυμάμαι που ο πατέρας μου θύμωνε...

Όταν φτιάχτηκε η πρώτη ομάδα ανέλαβα διευθυντής και παρέμεινα σε αυτή τη θέση μέχρι το 1984. Την περίοδο εκείνη είχα αναλάβει όλα τα βάρη της ομάδας, όχι μόνο τα οικονομικά. Βοηθούσε σε όλα τα ζητήματα που μπορούσαν να προκύψουν. Κάποια στιγμή ο λογιστής μου είχε την ιδέα να βρούμε και άλλους που να έχουν την ίδια αγάπη για το μπάσκετ, να αγοράσουμε την άδεια της ομάδας και να φτιάξουμε τον πρώτο επαγγελματικό σύλλογο όπως γίνεται και στην Αμερική. Ήτοι δημιουργήθηκε μία ομάδα από πέντε ανθρώπους που πήγαμε στο National League και ζητήσαμε να πάρουμε την άδεια. Τα καταφέραμε και είμαστε οι πρώτοι που το κάναμε αυτό... Το αποτέλεσμα της πρωτοβουλίας μας είχε επίδραση σε όλο τον αθλητισμό. Στα δικά μας βήματα πάτησε ο Καντέρμπερυ Μπουλντιόγκς και δημιούργησαν κι αυτοί ένα επαγγελματικό ομαδαίο.

Όταν κάναμε την πρώτη ανοιχτή συγκέντρωση, το 1984, φωνάζαμε τις εφημερίδες και την τηλεόραση. Ήρθε το SBS με τον Λες Μάρεϊ και πολλοί άλλοι το 1984. Ανάμεσα σε αυτούς που ήταν και ο Κον Τζαβάλας που καθυστήκασε τις ανυσπέχεις του πατέρα μου λέγοντας του ότι "για να είναι εδώ όλοι αυτοί οι δημοσιογράφοι κάτι σημαντικό έχουν πετύχει..."

Όταν ξεκίνησαμε είχαμε πει ότι τα χρήματα που θα επενδύσουμε δεν θα περιμένουμε να τα πάρουμε πίσω. Αν τα χάσουμε, τα χάσαμε. Μπορεί να μην τα καταφέρουμε αλλά τουλάχιστον θα έχουμε δοκιμάσει. Μέσα σε ένα χρόνο άρχισε να έρχεται μεγάλη υποστήριξη από τους διαφημιστές και τους χορηγούς. Το άθλημα άρχισε να αποκτά μια άλλη δυναμική. Θυμάμαι σ' έναν αγώνα στο Εντερτέινμεντ Σέντερ βοηθούσα την ομάδα να ετομαστεί όταν ένας από τους συνεταίρους με φώναξε στον αγωνιστικό χώρο. Είδα το γήπεδο γεμάτο με περισσότερους από 10.000 θεατές και κατάλαβα ότι τα είχαμε καταφέρει.

Μετά το ογδοντιαίοερα τα βήματα μας τα ακολούθησαν και άλλες ομάδες. Πρώτα στο Μπρίσμπεν, μετά στην Μελβούρνη. Το παράδειγμα μας το μιμήθηκαν και στα άλλα αθλήματα. Το εθνικό πρωτάθλημα συνεχίστηκε μόνο που τώρα οι ομάδες ήταν επαγγελματικές. Οι παίκτες έγιναν επαγγελματίες και αυτό συνολικά βοήθησε πολύ το αυτοτραλιανό μπάσκετ. Μέχρι τότε, οι αθλητές δούλευαν και μετά πήγαινε στην προπόνηση. Από το 1985 και μετά, οι αθλητές αφιέρωναν πλέον όλο τους το χρόνο στην προετοιμασία τους. Έκαναν προπόνηση πέντε φορές την εβδομάδα. Τα παλιά χρόνια πήγαινα στο αεροδρόμιο με μερικούς φίλους μου και τα αυτοκίνητα μας, παίρναμε τους παίκτες και τους οδηγήσαμε στο ξενοδοχείο. Ήμουν ο γιατρός, ο φυσιοθεραπευτής, ο μάνατζερ... Κανόνιζα τα ταξίδια, οδηγούσα το λεωφορείο, έκανα τα πάντα μόνος μου... Πηγαίναμε στη Μελβούρνη να παίξουμε και κανόνιζα μέχρι και το φαγητό που θα φάνε οι αθλητές.